

1901-03-24

SENDER

Olivia Holm-Møller

RECIPIENT

Thora Constantin-Hansen

FACTS

Document type:
Letter

Language:
Dansk

Date explanation:
Datering i brev

Archive:
Holstebro Kunstmuseum

TRANSCRIPTION

Kære Thora! Inden De rejser, maa jeg sige Dem noget, jeg maa sige det til en, og jeg kan bedst til Dem, baade fordi De er den De er, men ogsaa fordi De jo rejser og saa (formodentlig) forhaabentlig glemmer det, inden De kommer igen.

Det er en Opdagelse, jeg har gjort. Nu vil jeg sige det saa kort og klart, som jeg kan. Jeg har jo de sidste Aar, vel særlig det sidste Aar, været saa underligt oprevet, især den sidste Tid har jeg lidt en hel Del. Jeg havde en stor Sorg, som jeg ikke har sagt noget Menneske noget om, hvad det var over er ligegyldigt her, det angik en, som har staaet mig nær. Og saa ved De jo, der været meget andet, det har jeg jo bebyrdet Dem med, fordi De har været saa utrolig rar imod mig, og jeg mente jo, jeg trængte saa haardt. Men saa en Dag opdagede jeg noget rigtig fælt og ækelt, jeg opdagede, at jeg hyklede for mig selv - (hyklede er ikke betegnende, men jeg kan ikke finde noget bedre Ord) Det var i en Smaating jeg opdagede det, men siden har jeg tænkt meget over det, og nu staar alt, hvad jeg her lidt og sørget, som indbildte Sorger og Lidelser. Det var Indbildning med Sorgen, det var Indbildning dette, at jeg absolut maatte have disse Spørgsmaal klarede, og, hvad der var det allerværste, dette at jeg ikke kunde tro hverken paa Gud eller Kristus, slet ikke kunde tro paa noget som helst, skønt jeg saa hvor rige andre blev ved at eje den Tro, ja, jeg syntes, jeg ikke kunde blive lykkelig før jeg fik naaet at blive Kristen. Det var næsten som Livet om at gøre i nogen Tid, netop at faa Hjælp fra Gud i Sorgen - den indbildte Sorg.

Alt dette, opdager jeg nu, var Indbildning og ikke andet, der er slet ikke nogen saadan Trang i mig, jeg kan vist meget godt undvære at faa Del i dette. Det har alt sammen været Hykleri, saa meget værre som jeg har hyklet for mig selv ogsaa. Det er saa underligt nu at tænke paa alle de spildte Taarer og Sorger, jeg forstaar slet ikke, hvordan jer er kommet ind i dette.

Og saa er jeg saa skamfuld overfor Dem og hvem jeg ellers har plaget, men jeg kunde ikke gøre for det, for jeg vidste jo ikke, hvad jeg nu ved. Men jeg matte sige det, for nu er jeg jo paa en Maade en helt anden, og hvem ved, om De saa vil have mere med mig at gøre.

Det var meget svært at gøre den Opdagelse, men nu føler

jeg mig lettet.

Jeg er bange, De bliver ked af dette her, for De har været saa meget for mig i denne Tid, altsaa maa De jo holde lidt af mig og vil vel nødig tro noget saa slemt om mig.

Men De maa ikke tænke mere over det, end medens De læser Brevet, jeg maatte jo bare meddele det.

Der er jo sikkert Mennesker, for hvem det er Sandhed, eller som hele Livet tror, det er Sandhed, og som altsaa kan leve paa det.

De ved jo, hvor svært det er, at faa saadan noget sagt, saa undskylder De, at jeg skriver. - Jeg kunde næsten ogsaa tænke mig, at De blev bange for min Forstand, det er der dog vist ingen Grund til, tværtimod vil jeg snarere kalde dette et Fornuftsstandpunkt.

Jeg tror virkelig ogsaa jeg kunde blive nervøs og daarlig af det, og saa har jeg gjort den ene Dumhed værre end den anden i den sidste Tid. Alt dette maatte jo have en Ende - og jeg føler mig virkelig lettet.

Jeg holder meget af Dem, det tror jeg da ikke er Indbildning, skønt jeg har kunnet bilde mig det utroligste ind.

Egentlig er jeg vist en meget kølig Natur, det synes jeg da nu, alle varme Følelser har bare været Indbildning.

Uh, jeg synes mig selv saa ækel. Og jeg vil ikke ind i dette igen, jeg kan godt leve uden Tro paa nogen eller noget. Jeg kan Thora! Og kan jeg alligevel ikke, faar jeg jo begynde igen paa dette trøstesløse Roderi som jeg aldrig kommer ud af. Men endnu har det bare været Indbildning med Trangen, det ved jeg saa vist nu.

Jeg har saa meget at bede om Tilgivelse for!

Olivia.

d. 24 Marts 1901

Kom I kom! Inden De rejser, maa I sige Dem noget, I
maa sige det til en, og I kan bedst til Dem, baade fordi De
siden De er, men ogsaa fordi De jo rejser og saa (formodentlig)
forhaabentlig, glemmer det, inden De kommer igen.
Det er en Opdagelse, I har gjort, den vil I sige det saa kort og
klar, som I kan. I har jo de sidste Maaned, vel saet
det sidste Maaned, som saa ind i det oprindelige, især i den sidste
Tid har I lidt en hel Del. I har en stor Sorg, som I ikke
har sagt noget Menneche noget om, hvad det var og er ligegyldigt
for, det angik en, som har staaet omgivet. Og saa er De
jo, der har været meget andet, det har I jo bekræftet Dem med,
fordi De har været saa utrolig ras mod mig, og I kunne jo, jo
brøgle saa haardt. Men saa en Dag opdagede I noget
rigtig fælt og økelt, I opdagede, at I lykkede for mig selv —
(lykkede sig ikke betydningsfuld, men I kan ikke finde noget bedre Ord)
Det var i en Smøking I opdagede det, men siden har I tænkt
meget om det, og nu staaer alt, hvad I har lidt og sørget, som
indbildte Sorg og Lidelse. Det var Gudsbildning med Sorg.

det var Indbildning, dette, at i, altsid maatte have disse Gæstgæmme
klande, og hvad der var det allerstørste, dette at jg ikke
kunne se herunder gaa Gæst af Hænder, det ikke kunne
se gaa noget som helst sket i saa høje og andre
hvis vil at i se den for, ja i, synes, jg ikke kunne
hvis lydelig for i fide stand at blive Kristen. Det var
næsten som end om at giv i næsten, ved at for
Hjælp fra Gæst i Sorgen - den indbildte Sorg.

Alt dette, opdagde jg nu, var Indbildning og ikke
andret, der er det ikke nogen sandhed i mig,
jg kan vist noget godt minde om at fra det i dette.

Det var all sammen end Kykleri, saa meget var som
jg har hørt for mig selv og andre. Det var endelig
nu at tænke paa alle de spidde Taars og Tønde, i forstaa
det ikke, hvordan i er kommen ind i dette.

Op saa i er saa skamfuldt overfor Dem og hvem i ellers
har plaget, men i, kunne ikke giv for det, for i, vidste i
ikke, hvad i, nu vil. Men i, maatte sige det, for

nu i i jg paa en blande en hel anden, og hvem end, om
De saa vil have mig med mig, at giv.

Det var noget vist at giv den Opdagelse, men nu fæles
i mig paa dette.

Jg er bange, de blev ked af dette her, for De har vist saa
meget for mig, i denne Tid, altsaa maaske De se holdt lidt af
mig og vil vil mig, for noget saa meget om mig.

Men De maaske ikke tænke mig om det, end mindre De
kan Brunt i, maatte i, for meddette det.

Der i, altsid ellers noget, for hvem det i Sandhed, ellers
som hele det her, det i Sandhed, og som altsaa kan
have paa det.

De vil i, hvor vist det er, det fra sandhed noget sagt,
saa endelig det i, skrive. — Jg kunne næsten
og saa tænke mig, at De blev bange for min forstand,
det i der dog vist ingen Grund til, for i, vist vil
jg snart kalde dette i for en sandhedspunkt.

Jg har vist og paa i, kunne blive vist og dant af
det, og saa har jg vist den ene Grund til vist end
den anden, den sidste Tid. Alt dette maatte i
have en Rude — og i, fide mig, vist, lillet.

Jg holdt meget af Dem, det her i, da ikke er Indbildning,
sket i, har kunnet holde mig det endelige ind.

Lykkeligt i i vist en meget rigtig sket, det synes i
da vist, alle omme fæles har vist Indbildning.

Uhh, ja synes mig selv saa akkel. Ogsaa er nit ikke
ind i dette igen, jeg kan godt leve uden Tro paa
noget eller noget. Ja kan Troen! Og kan ja alligevel
ikke faa ja ja byggede igen paa dette trostelses Roden,
som ja aldrig kommer ud af. Men endnu har det
been vist Indbildning med Trangen, det end ja saa
vist mig.

Ja har saa meget at bede om Tilgivelse for!

Olivia.

d 24 Mars 1901.